

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 265/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť B. A., V. K., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody L., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b), c) a d) a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava č. 869046/1-2012 z 21. februára 2012 o uložení disciplinárneho trestu a z 29. februára 2012 o zamietnutí sťažnosti proti rozhodnutiu o uložení disciplinárneho trestu, ako aj postupmi, ktoré predchádzali ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. apríla 2012 doručená sťažnosť B. A., V. K., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b), c) a d) a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava (ďalej len „ústav na výkon trestu“) č. 869046/1-2012 z 21. februára o uložení disciplinárneho trestu a z 29. februára 2012 o zamietnutí sťažnosti proti rozhodnutiu o uložení disciplinárneho trestu, ako aj postupmi, ktoré predchádzali ich vydaniu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi ako odsúdenému, ktorý vykonáva trest odňatia slobody, bol napadnutým rozhodnutím ústavu na výkon trestu č. 869046/1-2012 z 21. februára 2012 (ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. februára 2012) podľa § 52 ods. 3 písm. a) zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu“) uložený disciplinárny trest - pokarhanie, pre porušenie ustanovení § 39 písm. b) a h) zákona o výkone trestu. Rozhodnutie vydal pedagóg oddelenia výkonu trestu (ďalej len „pedagóg“).

Proti rozhodnutiu pedagóga o uložení disciplinárneho trestu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej vedúci oddelenia výkonu trestu 29. februára 2012 rozhodol tak, že ju podľa § 59e ods. 2 písm. b) zákona o výkone trestu zamietol a rozhodnutie pedagóga potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa týmito rozhodnutiami, ako aj postupmi, ktoré ich vydaniu predchádzali bol porušený čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj jeho základné práva zaručené v čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva zaručené v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b), c) a d) a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru.

Svoje presvedčenie sťažovateľ odôvodnil takto:

«Osobitnou žiadosťou zo dňa 11. 02. 2012 som požiadal riaditeľa ústavy o povolenie zvoliť si advokáta v disciplinárnom konaní...»

Až dňa 22. 02. 2012 mi pedagóg... oznámil, že riaditeľ ústavu moju žiadosť zo dňa 11. 02. 2012 zamietol, mne však nebolo poskytnuté žiadne vysvetlenie a ani písomné rozhodnutie mi nebolo predložené.

V mnou písomnej sťažnosti proti uloženému disciplinárnemu trestu zo dňa 24. 02. 2012 som opätovne žiadal o povolenie zvoliť si advokáta...

V zázname o disciplinárnom previnení resp. v odôvodnení o zamietnutí mnou podanej sťažnosti sa mjr. Mgr. A... B... nijakým spôsobom nevysporiadal s mojou žiadosťou o právnu pomoc, teda o žiadosti zvoliť si advokáta, nevyhovel jej, nekonštatoval jej irelevantnosť, neodstúpil ju riaditeľovi ústavu ako opakovanú žiadosť, jednoducho ju ignoroval...

Keďže v disciplinárnom konaní vedenom proti mne mi nebolo umožnené zvoliť si právneho zástupcu, došlo k porušeniu mojich práv na poskytnutie právnej pomoci podľa čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru...

Právo komunikovať s obhajcom dôverným spôsobom sa týka nielen osobného, ale aj písomného styku.

Dôvernosť písomného styku obvineného s obhajcom nie je zachovaná, ak mi príslušníci zboru odstrihnú zámok na skrini a prezerajú si moje spisy, ktorých súčasťou je aj korešpondencia medzi mnou a obhajcami. Okrem veci sp. zn. 4 T 88/08 na OS BA I sa vedú proti mne štyri trestné konania na PPZ ÚBOK - Odbor Východ, Košice a mám troch zvolených obhajcov... a troch obhajcov ex offo..., s ktorými si vymieňam listy. V osobnom spise je evidovaná úradná korešpondencia...

...služobný orgán nemá oprávnenie nazeráť do trestného spisu, pretože nemá na to osobitné zákonné zmocnenie v konaní vo veciach služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru.

Príslušníci ZVJS preto nemajú právo nazeráť do spisov.

Prehliadkou mojich trestných spisov a krádežou elaborátov v spojení s porušením dôvernosti písomnej korešpondencie medzi mnou a obhajcami došlo k porušeniu práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru...

Keďže príslušné zákony neumožňujú nahliadať do spisov v trestných veciach, došlo k porušeniu ústavného príkazu konať iba na základe ústavy a zákona podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

Súčasťou mojich spisov uzamknutých v skrini boli aj utajované skutočnosti...

... Príslušníci ZVJS nemali právo oboznamovať sa s utajovanou skutočnosťou.

Obsahom práva na prípravu obhajoby podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru a práva, resp. požiadavky na dokazovanie podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, ktoré sú obsiahnuté i v čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, je aj právo požadovať vykonanie dôkazu, ak má význam pre rozhodnutie.

V sťažnosti zo dňa 24. 02. 2012 som v podstate navrhol vykonať tri dôkazy:

1, vypočúť por. P... K...

2, navrhoval som zabezpečiť kamerový záznam z kritického času...

3, navrhoval som vylúčiť Mgr. B... z disciplinárneho konania, lebo som ho zároveň navrhoval vypočúť ako svedka...

Vedúci OVT mjr. Mgr. B... moje návrhy na doplnenie dokazovania ignoroval, nevyhovel im ani nekonštatoval ich irelevantnosť, no zároveň ako priamy nadriadený por. K... a npor. Mgr. B... mohol s nimi vec kedykoľvek konzultovať a taktiež oboznámiť sa s kamerovým záznamom z kritického času.

Uvedeným postupom mi nebolo umožnené aktívne ovplyvňovať procedúru disciplinárneho konania, pretože nezisťovaním podstatných skutočností resp. ich zatajením predomnou mi bolo zabránené relevantným spôsobom uplatňovať právo na obhajobu ako aj právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom.

Tvrdím, že došlo k porušeniu čl. 6 ods. 3 písm. b, písm. d, Dohovoru, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR...

Zákon č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody vôbec nerieši osobnú prítomnosť odsúdeného počas prehliadky jeho osobných vecí, vrátane cenností, trestných spisov, korešpondencie s obhajcami atď...

Podľa čl. 54 ods. 8 Odporúčania Rec (2006)2 o Európskych väzenských pravidlách: „Väzni majú byť prítomní pri prehliadke ich majetku, neprítomní môžu byť iba vtedy, keby to vyšetrovacie techniky neumožňovali, alebo by to predstavovalo potencionálne ohrozenie personálu.“

Počas incidentu dňa 24. 01. 2012 som sa výslovne domáhal osobnej prítomnosti počas prehliadky mojich osobných vecí a to práve na základe znenia čl. 54 ods. 8 Odporúčania...

Pedagóg... v odôvodnení z 20. 02. 2012... uviedol, že platné právne predpisy upravujúce výkon trestu odňatia slobody odsúdenému nepriznávajú právo byť prítomný pri kontrole osobných vecí.

Na druhej strane platné právne predpisy nepriznávajú príslušníkom zboru vykonať kontrolu osobných vecí bez prítomnosti odsúdeného.

Zákon č. 475/2005 Z. z. v znení zákona č. 93/2008 Z. z., teda osobnú prítomnosť odsúdeného pri prehliadke osobných vecí nerieši nijako na rozdiel od Odporúčania, ktoré takéto právo odsúdenému priznáva...

Tvrdím, že neumožnením byť osobne prítomný pri prehliadke mojich osobných vecí, cenností, trestných spisov, korešpondencie vrátane právnej... interpretáciou, ktorá nemá oporu v zákona č. 475/2005 Z. z. a v rozpore so znením čl. 54 ods. 8 Odporúčania Výboru ministrov bolo porušené moje právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Rozhodnutie o zamietnutí mnou podanej sťažnosti z 24. 02. 2012 mjr. Mgr. B... je arbitrárne, lebo neodpovedal na ťažiskové sťažnostné argumenty...

Keďže je rozhodnutie o zamietnutí mnou podanej sťažnosti arbitrárne, došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

V mnou podanej sťažnosti zo dňa 24. 02. 2012 som vzniesol námietku z dôvodu nedostatku objektívnej stránky nezaujatosti proti pedagógovi... lebo bol očitým svedkom incidentu a zároveň rozhodol o uložení disciplinárneho trestu... teda posudzoval skutok, ktorého bol aktívnym účastníkom, preto došlo k porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Právo na súkromie podľa čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru porušené bolo, lebo príslušníci zboru vykonali prehliadku mojich osobných vecí vrátane trestných spisov, v ktorých mám pozapisované rôzne návrhy, poznámky, inštrukcie od obhajcov, boli mi odcudzené elaboráty týkajúce sa trestnej veci vedenej na OS BA I pod sp. zn. 4 T 88/08, korešpondenciu od OČTK, súdov, ombudsmana a tiež utajované skutočnosti...

Príslušníci zboru... nemajú oprávnenie oboznamovať sa s korešpondenciou podobného druhu, preto bolo porušené moje právo na súkromie podľa čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru...

Porušenie svojho práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR vidím v tom, že v materiálnom právnom štáte každý orgán verejnej moci má len také práva, aké mu zákon prizná, nemôže svoje práva vymýšľať pomocou úvahy...

Keďže neprítomnosť odsúdeného počas prehliadky jeho osobných vecí nie je v zákone výslovne určená a navyše, Odporúčanie Rady Európy o európskych väzenských pravidlách také práva odsúdenému priznáva, bolo porušené moje právo podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1, Základné právo sťažovateľa B. A. podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, ods. 3, čl. 47 ods. 2, ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b, písm. c, písm. d, a čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní o disciplinárnom previnení zo dňa 21. 02. 2012, resp. 29. 02. 2012 pod č. 869046/1-2012 a v konaní, ktoré mu predchádzalo v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a výkon väzby v Ilave porušené bolo.

2, Rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu zo dňa 29. 02. 2012 pod č. 869046/1-2012 Ústavom na výkon trestu odňatia slobody a výkon väzby v Ilave sa zrušuje.“

Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

...

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny,

predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Vychádzajúc z petitu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že jej predmetom je namietané porušenie základných práv na inú právnu ochranu, na vykonanie dôkazu, na právnu pomoc, na obhajobu, na rovnosť účastníkov v konaní, ďalej práv na spravodlivé súdne konanie a na rešpektovanie súkromného života, ku ktorému malo dôjsť postupom orgánov ústavu na výkon trestu v konaní o jeho disciplinárnom previnení vedenom pod č. 869046/1-2012 a jeho rozhodnutiami z 21. a 29. februára 2012.

Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti namieta porušenie svojich práv (okrem postupu a rozhodnutí o disciplinárnom treste) aj v súvislosti s postupom orgánov ústavu na výkon trestu pri vykonaní prehliadky jeho osobných vecí. Vo vzťahu k týmto porušeniam práv sa však domáhal ich nápravy viacerými podaniami (aj trestnými) adresovanými iným orgánom verejnej moci, ktorých rozhodnutia a postupy touto sťažnosťou podanou ústavnému súdu, nenapáda, preto sa nimi ústavný súd nezaoberal.

Pokiaľ ide o sťažnosťou napadnuté rozhodnutia ústavu na výkon trestu z 21. a 29. februára 2012, ústavný súd považuje za potrebné zvýrazniť, že sú to rozhodnutia o disciplinárnom previnení, ktorými bol sťažovateľovi vykonávanému trest odňatia slobody v ústave na výkon trestu uložený disciplinárny trest.

Podľa § 18 ods. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor dozerá na to, aby v miestach, kde sa vykonáva... trest odňatia slobody..., boli držané osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu o pozbavení alebo obmedzení osobnej slobody a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy.

Podľa § 18 ods. 2 zákona o prokuratúre prokurátor je povinný

a) vykonávať previerky zachovávanía zákonnosti v miestach uvedených v odseku 1... ,

c) písomným príkazom zrušiť alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov vykonávajúcich správu miest uvedených v odseku 1 alebo ich nadriadeného orgánu, ak sú v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným právnym predpisom... .

Podľa § 97 zákona o výkone trestu dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu. Týmto predpisom je práve zákon o prokuratúre.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

To znamená, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno ústavnému súde podať spravidla iba vtedy, ak sťažovateľ ešte pred jej podaním vyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje. V opačnom prípade je sťažnosť neprípustná.

Ako vyplýva z citovaných ustanovení zákona o výkone trestu a zákona o prokuratúre, sťažovateľ mal a má možnosť domáhať sa ochrany všetkých ním označených práv tak, ako

to namietal v sťažnosti podanej ústavnému súdu, práve prostredníctvom príslušnej prokuratúry ako orgánu vykonávajúceho dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu, ktorá je oprávnená a zároveň povinná v prípade zistenia porušenia právnych predpisov ústavom na výkon trestu vo vzťahu k osobe sťažovateľa zabezpečiť nápravu nezákonného stavu.

Podľa názoru ústavného súdu nevyužitie prostriedku nápravy prostredníctvom orgánov prokuratúry nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale aj prijať opatrenia podľa zákona o prokuratúre, ktoré by účinne napomohli odstráneniu procesných alebo faktických prekážok zákonného postupu (m. m. I. ÚS 186/05, IV. ÚS 53/05, IV. ÚS 126/07).

Vzhľadom na to ústavný súd zotrváva v súlade so svojou doterajšou judikatúrou na tom, že každý sťažovateľ je pred podaním sťažnosti ústavnému súdu povinný vyčerpať všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov (napr. III. ÚS 152/03, IV. ÚS 126/07).

Zo sťažnosti a z jej príloh síce vyplýva, že sťažovateľ sa viacerými podaniami domáhal preskúmania postupu ústavu na výkon trestu v súvislosti s incidentom z 24. januára 2012 (prestrihnutie visiaceho zámku a vykonanie prehliadky osobných vecí sťažovateľa), avšak proti samotnému rozhodovaniu a rozhodnutiu o disciplinárnom previnení tak neurobil (aspoň táto skutočnosť nevyplýva priamo zo sťažnosti). Teda neobrátil sa na príslušnú prokuratúru s požiadavkou o preskúmanie zákonnosti postupu orgánov ústavu na výkon trestu v konaní vedenom pod č. 869046/1-2012 a ich rozhodnutí z 21. februára 2012 o uložení disciplinárneho trestu a z 29. februára 2012 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu z 21. februára 2012.

Skutočnosť, že preskúmanie rozhodnutí o disciplinárnom previnení vydaných orgánmi ústavu na výkon trestu spadá do právomoci príslušnej prokuratúry, potvrdzuje aj

judikatúra všeobecných súdov [pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 53/2011 z 20. marca 2012].

Ústavný súd preto konštatuje, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľ nevyčerpal iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa nie je prípustná pre nevyčerpanie dostupného a účinného právneho prostriedku ochrany základných práv a slobôd, a preto ju odmietol pre jej neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd poznamenáva, že všeobecné súdy rozhodnutia funkcionárov ústavov na výkon trestu odňatia o uložení disciplinárneho trestu odsúdenému vo výkone trestu preskúmavali taktiež aj v rámci správneho súdnictva na základe podanej správnej žaloby podľa relevantných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 226/2010 z 28. septembra 2011). V takom prípade by ochranu sťažovateľovým základným právam bol oprávnený a povinný poskytnúť práve všeobecný súd. Za týchto podmienok by ústavný súd musel sťažnosť sťažovateľa vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 in fine („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na prerokovanie veci.

Pre úplnosť je potrebné dodať, a to vzhľadom na nejednotnosť názorov v tomto odôvodnení uvádzaných rozhodnutí najvyššieho súdu (z 28. septembra 2011 a 20. marca 2012), že ústavný súd nie je orgánom oprávneným zjednocovať právne názory všeobecných súdov (I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09); v konkrétnych prípadoch posudzuje ústavný súd len ich ústavnú akceptovateľnosť (III. ÚS 313/2010). V tejto veci však o takýto prípad nejde.

Tieto okolnosti ale nič nemenia na závere o potrebe odmietnutia sťažnosti sťažovateľa podanej ústavnému súdu, a to z dôvodu existencie orgánu verejnej moci, do kompetencie ktorého spadá ochrana sťažovateľom namietaného porušenia všetkých ním označených (základných) práv.

Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2012